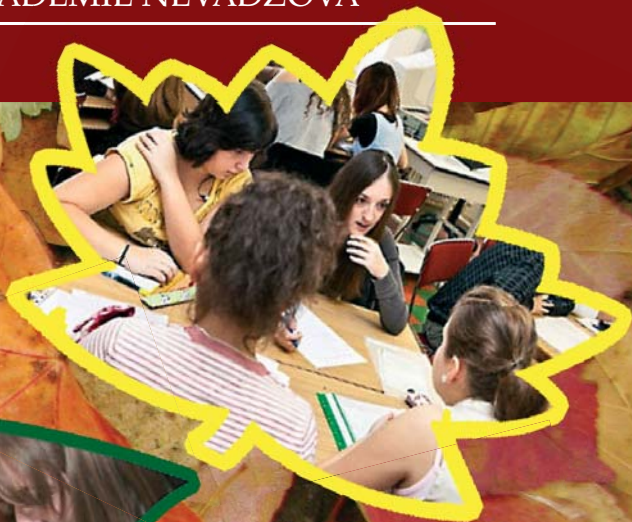

Extra(kt)

ČASOPIS OBCHODNEJ AKADÉMIE NEVĎAZOVÁ

1. číslo • šk. rok 2011/2012

**The best
of 20 years**

Na slovíčko s pani riaditeľkou

Ako žijú naši absolventi

Oslavujeme

pár slov na úvod ...

Nedávno som tak premýšľala... Stredná škola (aj tá naša) sa štyri roky stáva „druhým“ domovom každého jej študenta. V našom prípade to takto funguje už 20 rokov! Skutočne, čas neúprosne letí...

Pri tejto jubilejnej príležitosti sme oslovili našu pani riaditeľku Ing. Eriku Marošovú, PhD., ktorá v nej pôsobí už od jej založenia. Prezradila nám, že nie vždy to bolo jednoduché, no vďaka spolupráci pedagógov a študentov a ich rodičov sa stala miestom s kvalitným vyučovaním. Svoje by o tom vedeli povedať bývalí absolventi, niektorí aj verejne známi, ktorým škola dala isté zázemie do života.

Príbehy o študentských radoostiach a starostiach nám prinášal aj školský časopis. Vychádzal raz ako Bonzáčik, neskôr Cool, Tím, Extra(kt), vždy podľa toho, ako sa redakčná zostava zhodla na jeho mene. Tu by sme radi spomenuli niekoľkých zanietených redaktorov uplynulých rokov: Evu Miklovičovú, Terezku Bányiovú, Luciu Kelemenovú, Braňu Zajačeka, Veroniku Báštyovú, ktorí sa okrem písania starali aj o grafickú úpravu časopisu.

Silný zážitok, ktorý sa mnohým vryl do pamäti, bol bombový výbuch v obchodnom dome Jadran (na mieste dnešného Retra). Študenti utrpeli šok, vznikli veľké škody na budove (majetku), zahalenej hustým dymom a kúskami roztriešteného skla...

Skúsenosti s naopak pozitívnym dosahom sme získali vďaka účasti na rôznych akciách, ako boli

napríklad návšteva detského domova, kultúrnych podujatí, dobrovoľníckych zbierok (Deň narcisov, Belasý motýľ, Úsmev

ako dar, Nezábudka), darovaní krvi, účasti na medzinárodných i domácich veľtrhoch cvičných firiem i študentských spoločností, z ktorých sme sa vracali ako víťazi, Hospodárskom týždni, projektoch Škola budúcnosti, Comenius, Danube Twins, súťažiach v písaní na strojoch, neskôr počítačoch, stredoškolskej odbornej činnosti, rôznych olympiádach, matematických či recitačných súťažiach... Nedajú sa nespomenúť víťazstvá v športových podujatiach, z ktorých sme si priniesli veľa pohárov, diplomov, či neopakovateľné exkurzie, zájazdy (jeden vám predstavíme aj veršovanou správou v tomto čísle), výlety (aj v rámci turistického krúžku), lyžiarske výcvikové kurzy, ale aj imatrikulácie, tradičné stužkové slávnosti...

Je toho naozaj veľa a každým týždňom pribúdajú stále nové zážitky. Škola je neustále v pohybe a jej vývoj ide stále rýchlejšie dopredu. No skúsme sa zastaviť, obzrieť sa dozadu a nájsť krásu aj tam, kde ju zvykneme prehliadať...

KATARÍNA BIELIKOVÁ (3.B)

Obsah

Pár slov na úvod	2
Na slovíčko s pani riaditeľkou	3
Ako žijú naši absolventi	8
Bombový deň	11
Aktuality s recesiou	12
Cesta autobusom	14
Výlet na Pag	19
Obetuješ dobro za zlo?	21
Pri čokoláde s hercami	21
Rozhovor s Monikou	26
Nech je to naposledy alebo Radšej to neskúšajte	29
Vtipy	31

Vydávajú študenti Obchodnej akadémie na Nevädzovej ulici v Bratislave.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Katarína Bieliková (3. B), Petra Bajnerová (3. B)

Jazyková korektúra: Ľubomíra Záhorová

Grafická úprava: Štefan Esztergályos - www.christianstudio.sk

Zároveň ĎAKUJEME všetkým, ktorí akokoľvek prispeli k vydaniu tohto čísla.

Na slovíčko s pani riaditeľkou

Študenti sa na škole ani riadne neohrejú a už ju opúšťajú ako maturanti. Roky takto plynú veľmi rýchlo, keď si zrazu uvedomíme, že už je to 20 rokov, čo existuje naša škola...

A tak sme boli zvedavé, čo sa za tú dobu udialo. Pri tejto jubilejnej príležitosti sme sa spýtali našej pani riaditeľky Ing. Eriky Marošovej, PhD., ako to vlastne všetko za tie roky prebiehalo...

***„Mojou silnou
motiváciou
je rozvíjať
vaše nadanie.“***

Začínali sme pod jednou strechou s obchodným učilišťom na Sklenárovej ulici. Keď sme sa „osamos-tatnili“, prišli nové možnosti, no možno i skúška obstať v „konkurenčnom zápase“. Ako si spomínate na tieto začiatky? Čo všetko bolo potrebné urobiť?

Začiatky fungovania školy boli zložité. Naša obchodná akadémia bola zriadená Školskou správou Bratislava VI. dňa 28. júna 1991 so sídlom na Schifellovej ulici č. 1 v Bratislave (neskôr premenovanej na Sklenárovu ulicu). Výchovno-vzdelávací proces obchodná akadémia začala 1. septembra v roku 1991 ako heterogénna škola v priestoroch stredného odborného učilišťa obchodného pod vedením dvoch škôl. Od roku 1994 mala každá škola samostatné vedenie s tým, že obchodná akadémia sa naďalej nachádzala v budove stredného odborného učilišťa, ktorého zriaďovateľom bolo Ministerstvo hospodárstva SR. Po dobudovaní obchod-

nej akadémie na tri triedy v ročníku, s počtom žiakov 450 nám už SOU neposkytlo ďalšie priestory pre rozširujúcu sa obchodnú akadémiu. Preto od roku 1996 na základe rozhodnutia Ministerstva školstva SR a Školskej správy Bratislava II. zo dňa 29. marca 1996 sídlime v školskom areáli na Nevädzovej ulici č. 3.

V čase nastahovania sa boli školské budovy ako i celý areál značne zanedbané a poškodené. Vedenie obchodnej akadémie v spolupráci s rodičmi, s pracovníkmi školy ako i nadriadenými orgánmi postupne opravilo a zveľadilo priestory školy a jej areál tak, aby sa zabezpečilo kvalitné prostredie pre vyučovací proces. Vybudovali sme moderné odborné učebne s výpočtovou a audiovizuálnou technikou a zabezpečili ostatné materiálne podmienky pre chod školy. Veľkú pozornosť sme venovali získavaniu kvalifikovaných učiteľov, pretože pôvodný kolektív tvorili učitelia stredného odborného učilišťa, ktorí nemali žiadne skúsenosti s výukou pre nich nových

predmetov ako aj s pedagogickou dokumentáciou, prípravou maturitných či prijímacích skúšok. Postupne sa nám podarilo prekonávať problémy, učili sme sa aj na vlastných chybách. Uplynulých 20 rokov života školy bolo preto veľmi bohatých, naplnených úsilím a snahou o vysokú odbornú úroveň a kvalitu výchovno-vzdelávacieho procesu.

Ktoré momenty z histórie našej školy považujete za prelomové?

Týchto momentov je viac, ale spomeniem aspoň dva.

K získaniu štátom vybudovaných školských priestorov na Nevädzovej ulici č. 3 v Bratislave sme prešli veľmi zložitou cestou. Vznikli sme ako štátna škola, ktorá sa vždy pociťovala ako príkladne starala o majetok štátu a zveľaďovala ho. A to tak z finančných prostriedkov štátu ako aj

z prostriedkov sponzorov a priaznivcov školy. Napriek tomu naša škola dodnes vedie súdny spor o zverení školských budov do správy obchodnej akadémie a vlastníctva zriaďovateľa. V tejto súvislosti sme podstúpili veľa právnych krokov a rokovaní, v ktorých sme argumentovali aj tým, že škola preukázala, že má predpoklady zveľaďovať majetok štátu ako dobre fungujúca škola s takmer 450 žiakmi a zamestnancami.

Druhý prelomový moment je realizácia reformy v strednom školstve, ktorá otvorila školám priestor pre svoj vlastný program a odborné zameralie, a to vytvorením školského vzdelávacieho programu. To znamená, že máme viac voľnosti, čo pre nás vytvára šance byť atraktívnou školou a zvýšiť záujem uchádzačov o štúdium na našej škole. Štát dnes určuje menej obsahu učiva, ktoré škola musí odučiť.

Vašou prioritou je zrejme povolanie učiteľky. Prečo ste sa rozhodli ísť touto cestou? Čo je takou vašou každodennou motiváciou? Mohla by to byť inšpirácia pre študentov...

Môj profesionálny život naplňam učiteľským povoláním takmer tridsať rokov. Mám radosť z práce, ktorú robím, pociťujem z nej vnútornú pohodu, mám rada našich žiakov a svojich učiteľov. K učiteľskému povolaniu pristupujem s pocitom odovzdať žiakom vedomosti, s ktorými budú úspešní na vysokých školách ako i v praxi. Mnohí žiaci majú záujem získať nielen vedomosti, ale zapájať sa aj do rôznych aktivít, ktoré organizuje-

me, ako napr. vy do tvorby školského časopisu. Mojou silnou motiváciou je rozvíjať aj váš talent a nadanie. Rovnako mám príjemný pocit vtedy, keď sa k nám vracajú absolventi a s odstupom času ocenia vedomosti získané v škole a povedia mi, že štyri roky štúdia u nás pre nich veľa znamenali. Vtedy si uvedomím zmysel mojej práce.

Ako riaditeľka manažujete chod tejto školy. Mnohé vízie spojené s našou školou sa vám už zrejme splnili, ktoré zostali ešte nesplnené? Aké novinky pripravujete v najbližšom čase vo vyučovacom procese?

V manažérskej práci sledujem každodenný chod školy a zamýšľam sa nad jej ďalším napredovaním. Mnohé predstavy sa nám podarilo splniť, veľa máme pred sebou. Za veľký úspech školy považujem na veľmi dobrej úrovni vybavené odborné učebne. Škola má osem počítačových učební s moderným softvérom na výučbu odborných ako aj všeobecno-vzdelávacích predmetov. Dosiahli sme mimoriad-

ne úspechy v realizovaní národných a medzinárodných projektov, napr. Comenius - školské partnerstvá, British Council – Škola budúcnosti, Európsky sociálny fond, Microsoft IT Academy, projekt cvičných firiem, EdTwin – „cezhraničná“ spolupráca škôl. Výsledkom týchto projektov je získavanie skúseností zo škôl z európskeho priestoru a užšie prepojenie školy s praxou.

V pláne máme vybudovať do všetkých tried interaktívne tabule, ďalšiu modernizáciu priestorov školy, postupné vybudovanie šatní pre vás žiakov, ale chceme aj lepšiu komunikáciu s rodičmi, čo by nám iste pomohlo vyriešiť mnohé problémy v dochádzke do školy, s disciplínou žiakov, v lepšej príprave na vyučovanie a pod.

Čo vás na študentoch fascinuje? Čím vás aj po rokoch dokážu prekvapiť?

Na žiakoch ma fascinuje veľa vecí. Napríklad keď porovnávam moju generáciu vo veku dnešných žiakov, tak dnes je bežné to, čo za mojej generácie bolo úplne nereálne. Žiaci prídu za mnou a povedia: „My by sme chceli a potrebovali to a to...“

Ak ich požiadavky majú zmysel, porozmýšľam a urobím všetko preto, aby sa aj zrealizovali.

Akí sú dnešní študenti v porovnaní s tými, ktorí začínali na tejto škole?

Sú takí istí, akí boli predtým, len žijú v iných podmienkach. Sú dobrí a zlí, jemní i hrubí, citliví aj necitliví, pracovi-

tí i leniví, vzdelaní aj nevzdelaní. Všetko je v zmenených spoločenských podmienkach, ktoré priniesli nové možnosti vzdelávania, moderných technológií, spôsobu komunikácie. To všetko ovplyvňuje ich budúci život. Nezastupiteľné miesto má aj rodina, hoci často mám pocit, že škola stále viac času venuje výchovnej práci žiakov ako vyučovaniu aj prostredníctvom výchovného poradcu a školského psychológa.

Uvažovali ste niekedy o zmene „prostredia“? (v inej profesijnej oblasti)

Uvažovala som o tom v období, keď som sa rozhodovala o tom, na akú vysokú školu pôjdem. Vybrala som si ekonomické vzdelanie, ktoré som si doplnila o pedagogické štúdium. Tu som našla seberealizáciu mojich schopností, a to najskôr ako učiteľka, potom aj v riadiacej práci.

Čo považujete za najlepšiu relax (keď si potrebujete „zregenerovať“ nervy ☺)?

Za relax považujem trávenie času v prírode, športovanie. Aj keď sa mi veľmi nedarí donútiť sa športovať, aspoň v zime chodím s rodinou lyžovať a v lete k moru.

Aké je vaše životné krédo?

Pristupovať k práci s pocitom, že som tu pre vás, aby som vám pomáhala, riešila problémy a sledovala záujmy školy. Vy prežívate množstvo problémov, ste vo veku, kedy sa častokrát nedokážete odosobniť od mnohých vecí, a preto vám chcem prejaviť aj pocit zázemia a radosti zo života počas štúdia na strednej škole.

Rovnako chcem podporovať lepšie postavenie učiteľov, ktorí pracujú v náročných podmienkach. Napríklad za posledné roky v učiteľskom povolání neskutočne narástlo administratívne zaťaženie. A to je poslaním mojej práce.

Čo by ste odkázali našim čitateľom?

Že poznám osudy mnohých z vás a viem, že niektorí to máte veľmi ťažké. Nemáte také zázemie, aké by ste si záslužili. Ale musíte sa dokázať povzniesť nad problémy, za ktoré nemôžete, myslieť na svoju budúcnosť, na seba, nepodceňovať školu a povinnosti, pracovať na sebe, veľa sa učiť, chcieť byť vzdelaní. Tým bude rásť vaše sebavedomie a postavenie v spoločnosti.

Ďakujeme za rozhovor.

KATARÍNA BIELIKOVÁ
PETRA BAJNEROVÁ (3.B)

Možno aj vám napadla otázka, čo sa stane so študentmi, keď opustia brány školy. Ako sa uchytia v živote, čo v nich zostane zo stredoškolských rokov, ako sa uplatnia v spoločnosti... Rozhodli sme sa preto niektorých na to opýtať...

JURAJ KUCHAR

1. Kde sa v súčasnosti nachádzaš (škola/zamestnanie)? Čomu sa venuješ?

Momentálne ma čaká piaty ročník na Ekonomickej univerzite (Fakulta hospodárskej informatiky) a zároveň budem tretiakom na bratislavskom Konzervatóriu, kde študujem operný

spev. Niekedy pomáhám pri nahrávaní v zbere Braňa Kostku a stále, ako som niekedy začal na našej obchodnej akadémii, sa venujem DJ-ingu a tvorbe elektronickej hudby, odkiaľ sa tiež sem-tam prikotúlajú nejaké drobné, ktoré sa mi ako študentovi vždy zídu. Posledný semester však bol iný, bol som od februára do júla na študijnom pobyte v rámci programu Erasmus na parížskej univerzite ESCE, odkiaľ mám super zážitky, nové kontakty a veľa skúseností. Zároveň mi do mojej zbierky pribudol nový jazyk – francúzština (veľmi som si ju obľúbil a určite ju uplatním aj ako spevák☺).

2. Ako si spomínaš na stredoškolské roky strávené na našej škole? (Na učiteľov, spolužiakov, školské, triedne akcie...)

Tie roky mali svoje čaro, pamätám sa na všetko, akoby to bolo včera, lebo od maturity zrazu čas letí ako blázon. Bolo to obdobie len malých starostí, hašterenia sa a udobrovania v kolektíve, prestávok vonku medzi pavilónmi, každý deň žil nejakými novinkami, lebo na našej škole sa

Ako žijú NAŠI absolventi

stále niečo dialo a človek sa vôbec nikdy nenudil. Školské akcie boli tiež u mňa a spolužiakov úspešné, jednako sme sa tešili, že sa vtedy neučilo a zároveň, keď boli organizované nami študentmi, cítili sme príjemný pocit zodpovednosti. Takisto si pamätám na super vzťahy s učiteľmi, či už s našou triednou, pani Soboličovou alebo na priateľský prístup pani riaditeľky Marošovej, na prvé kroky v biznise s pani Oczvirkovou v Aplikovanej ekonómii, na to, ako som s pánom Pavlovičom často riešil hudobnícke problémy, na super telesnú s pani Cíchovou a Sládečkovou a asi by ešte dlho trvalo, kým by som spomenul všetkých učiteľov či spolužiakov, ktorí mi na škole niečo dali, či už išlo o vzdelanie alebo o skúsenosti a rady do života. Niekedy by som si to aj zopakoval, ale zároveň som aj rád, že som sa odvtedy posunul ďalej a na strednú môžem spomínať ako na krásnu kapitolu pomaly sa rozbiehajúceho života.

3. Využívaš vzdelanie nadobudnuté na našej škole vo svojej profesii?

Pri štúdiu na Ekonomickej univerzite bolo veľkým plus, že som študoval na našej škole, kde oproti študentom z gymnázií som bol v odborných predmetoch vo výhode a bez problémov som spravil niektoré skúšky (napríklad účtovníctvo) ako po masle.

Hudba ma však natoľko očarila, že sa jej chcem venovať v budúcnosti aktívne a profesionálne. Myslím však, že financie a biznis sú naozaj v každej oblasti, na obchodnej akadémii človek získava praktické vedomosti, ktoré môže

využiť aj v bežnom živote. Zároveň ktovie, možno raz, ak by mi to náhodou s hudbou nevyšlo, iba si to všetko občerstvím a hor sa do biznisu 😊.

Na záver by som chcel škole zaželať k výročiu ešte mnoho úspešných rokov a veľa hrdých, šikovných a kreatívnych študentov!

JANO HARGAŠ

1. Kde sa v súčasnosti nachádzaš (škola/zamestnanie)? Čomu sa venuješ?

Dokončil som prvý stupeň štúdia na Katedre žurnalistiky UK a chystám

sa dokončiť aj druhý. Od štrnástich píšem, čo to dá, preto tá žurnalistika, no v skutočnosti ma viac bavia príbehy než správy. Momentálne dokončujem svoju tretiu knihu. Ak všetko dopadne dobre, vyjst' by mala teraz v novembri. Bude sa volať Moja mafia, je to tretie, posledné pokračovanie príbehu chlapca z takej ostrej rodiny ☺. Chvíľu som robil v TV Markíza, v Teleráne a potom dlhšiu chvíľu v TV Doma. Tam som ale prišiel na to, že robiť šaša pred kamerou a diskutovať s tzv. celebritami ma naozaj nebaví, a tak sa venujem iba písaniu.

2. Ako si spomínaš na stredoškolské roky strávené na našej škole? (Na učiteľov, spolužiakov, školské, triedne akcie...)

Na to sa nedá zabudnúť. Stredná škola je fakt najkrajšie obdobie v živote. Podľa mňa sa už nikdy nebudem smiať tak často a tak intenzívne ako na OANBA. Aj keď ani teraz to nie je zlé... Nepredstavujte si to však tak, že sme sa strednou školou len prerehovali. Myslím, že to bol smiech po drine z drtenia (i nedrtenia) ekonomiky, účta, angliny, sloviny. Tiež tomu dopomáhali boľavé prsty z ADK-áčka.

Ak ide o učiteľov, boli super a hoci možno sa to v danom okamihu tak nezdalo, boli. A tí, čo neboli super, tí boli aspoň zábavní. Najzábavnejší bol učiteľ s menom Hamíd. Pristáhovalec z Palestíny, mal značný problém vyslovať a zapamätať si slovenské mená. Všetci sme preňho boli Frančesko a Mechala. Často a rád vravieval: „Nesnažal Amerišany, lebo oni šuja šuvaška a sedia na stola.“

Výlety sú kapitolou samou o sebe. Nebudem pokračovať, lebo to by ste sa asi nedočítali. Ale najlepšie boli viacdňové ☺.

3. Využívaš vzdelanie nadobudnuté na našej škole vo svojej profesii?

V súčasnosti minimálne, ale chystám sa podnikať, takže potom sa mi šiknú. Mňa ekonomika fakt bavila a stále sa jej venujem. Podľa mňa by obchodnou akadémiou mal prejsť každý človek, pretože dnes je väčšina Slovákov takpovediac ekonomickými analfabetmi, čo sa odráža vo vysokej zadlženosti, zlom spravovaní rodinných financií a až absurdnými predstavami o šetrení. Svedčí o tom fakt, že väčšina mladých pracujúcich, ktorí si sporia na dôchodok cez DSS-ky vkladá peniaze do najvýnosnejších, ale zároveň najrizikovejších fondov. Neuvedomujú si, že o štyridsať rokov, keď pôjdu do dôchodku, nemusia mať nasporené vôbec nič. Dnes vidia len vysoké potenciálne percento zisku. Najdôležitejšiou vecou, čo mi škola dala, je riadny „sedliacky rozum.“ Bez neho odtiaľ radšej ani nevychádzajte.

úmyselne alebo len nehoda s plynom. Vonku sa už tlačilo plno zvedavcov, ten hluk prilákal ľudí z celého okolia. Pribehla som k plotu, ale keď som sa neskôr obzrela smerom ku škole, pohľad, ktorý sa mi naskytol, vyrazil mi dych. Všetky okná našej školy smerom k Jadranu boli vybité! Na toto nikto z nás zrejme tak dlho nezabudne, najmä tí, ktorým sa ušla sprška rozbitého skla ako následku tlakovej vlny.

Našťastie sme to všetci prežili bez vážnejšej ujmy na zdraví, aj keď mnohí z nás sa neubránili slzám zo šoku, ktorý im tento zážitok spôsobil.

Jedna z udalostí, ktorá zasiahla aj nás...

„Bombový deň“

Štvrtok sa zdal byť dňom ako každý iný, ale predsa len sa stalo niečo, čo ho urobilo iným ako ostatné. Stalo sa to presne o 12.25 súbežne so zvončekom, ktorý oznamoval začiatok obedovej prestávky. Z ničoho nič sme len všetci počuli strašnú ranu. Doteraz som nikdy nepočula taký silný tresk. Znelo to, akoby čosi veľmi ťažké padlo na zem a zatriasli sa pri tom okná. My sme mali práve vtedy hodinu v pavilóne D, takže oproti žiakom v B-éčku sme to nemali až také hrozné.

Vybehla som von a prvý, čo mi napadlo, bolo bežať k Jadranu. Spočiatku nebolo nič vidieť, lebo budova bola zahalená hustým dymom. Nikto netušil, čo sa tam vlastne stalo, či to bola skutočne bomba, ktorú tam niekto odpálil

Ja sa len čudujem, čo to musí byť za človeka, ktorý bez váhania ohrozil životy toľkých ľudí len pre vlastný záujem.

NINA PERNEČKÁ
(TÍM 2004/2005)

Aktuality s recesiou

V rokoch 2002 – 2004 v našom školskom časopise (vtedy nazvanom Cool) Nina Pernecká (žiačka 2. a potom 3. ročníka) viedla rubriku Aktuality s recesiou. Ponúkame vám zopár príspevkov...

Únos profesora?

Naším reportérom sa podarilo zistiť šokujúce fakty o uznávanom ekonómovi na našej škole – pánovi profesorovi Ing. Martinovi Pavlovičovi. Verejnosť je šokovaná a jeho manželka nešťastná. Polícia sa domnieva, že muž, o ktorom sme si mysleli, že je pán profesor, má 45 rokov a je členom špeciálnej jednotky FBI, ktorá sídli vo Washingtone. Americká vláda ho sem vyslala, aby si preverila úroveň školstva na Slovensku, a tým podmienila našu účasť v EÚ.

Skutočného Martina Pavloviča uniesli v auguste tohto roku v potravinách Carrefour, keď kupoval maslo a polícia ho zatiaľ neobjavila. John Nash, ktorý sa zaňho vydával, podstúpil niekoľko operácií a dlhé roky sa učil slovenský jazyk. nášho pro-

fesora musel dlhú dobu pred únosom sledovať, aby si osvojil jeho maniere. Odhalila ho manželka pána Pavloviča, keď ho pristihla, ako po anglicky nadáva do telefónu. Teraz je vo vyšetrovacej väzbe a pátranie po skutočnom profesorovi naďalej pokračuje.

(COOL 2002/2003)

Kruté časy

Možno ste už počuli, že od nového roka vzrastie cena potravín, kúrenia, vody, plynu a vlastne všetkého. Nikto z nás však netušil, že táto zmena zasiahne aj do chodu našej školy. V súvislosti s týmito skutočnosťami vzrastie cena kopírovania v školskej kopírke a čaju v školskom bufete (lebo na jeho prípravu je potrebná elektrina). Na Vianoce by sme si mali zaželať najmä teplé svetle, lebo kúriť sa v škole tiež nebude, no a so svetlom nerátajte, k školským veciam si každý žiak musí pribaliť aj baterku a pár sviečok.

(COOL 2002/2003)

O čom sa šušká ...

Na školskej rade sa začína rokovať o tanečnej, ktorá bude možno onedlho na našej škole. Ide o tance spoločenské, ktoré vyžadujú zmiešané páry. A tak na škole vypukli nepokoje, lebo ako všetci vieme, na škole je podstatne viac dievčat ako chlapcov, teda je možné, že bude bitka o chlapcov. Veď vieme, aké my baby dokážeme byť, keď ide o nich. Je však celkom možné, že chalani nebudú mať záujem o tento druh umenia,

takže sa ani nebudeme mať o koho biť. Veríme však, že sa nájdú inteligentní jedinci, ktorí nás zachránia. A dúfajme, že ich bude dosť...

(COOL 2002/2003)

Láska prechádza žalúdkom

Vedenie školy sa zhodlo na názore, že po 5. hodine by mali chodiť na obedy iba žiaci, ktorí majú 5 alebo 8 hodín.

Ak by išli na obed

všetci naraz, jedáleň by bola preplnená a žiaci by nestíhali ďalšie vyučovanie. Práve z tohto dôvodu sa profesorský zbor rozhodol radikálne: nekompetentní žiaci musia z jedálne preč.

Nemožno mu odprieť kus pravdy, ale občas by sa na vec mal pozrieť aj z nášho pohľadu. Je dosť ťažké vydržať bez jedla do piatej hodiny, ani nehovorím, aké ťažké by bolo vydržať do tej ďalšej a ja osobne som sa zatiaľ vždy stihla najesť do zvonenia. Apropos, jedáleň nie je len miestom, kde sa človek naobeduje, ale je to aj istá spoločenská inštitúcia, kde majú žiaci možnosť stretávať sa a komunikovať spolu. 50% fungujúcich partnerských vzťahov na škole vzniká práve v jedálni. Myslím, že práve preto sa všetci hrnú do jedálne po piatej hodine, lebo vtedy je tam najviac ľudí, a tak je najväčšia šanca zazrieť objekt svojej túžby. Dokonca aj žiaci, ktorí na obedy nechodia, sa radi zastavia v jedálni.

Na Valentína zaznamenala jedáleň obzvlášť veľké návaly študentov. Prieskum ukázal, že to bol najväčší počet študentov za celé obdobie fungovania školy.

(COOL 2002/2003)

Cesta autobusom

Bola sobota a ja som cestoval na rodinnú oslavu. Krstný otec mal narodeniny. „Nalodil“ som sa teda do autobusu, aby som vydržal polhodinu natriasania na cestách. Moje ešte poriadne neprebudené telo sa usadilo na sedadlo v strede autobusu. Chvíľu som hľadal správnu polohu, až som ju predsa len našiel. Slniečko, i keď ešte stále zubaté, príjemne zohrievalo vnútrajšok autobusu a každou bezoblačnou sekundou mi dvíhalo náladu. Vždy, keď sedím v autobuse a v okolí nie je nikto, s kým by som prebral globálne otepľovanie, sledujem ubiehajúcu krajinu. Dnes bol problém v tom, že už som ju videl ubiehať veľa ráz, tak som občas prebiehal pohľadom aj po cestujúcich. Minúty sa vliekli pomaly ako nenaucený študent na skúšku a čochvíľa ma prestalo baviť obzeranie rôznorodých tvárí. Pohrúžil som sa teda do svojich myšlienok.

Na najbližšej zastávke som však spozornel. Do autobusu nastúpilo dievča a sadlo si oproti mne, akurát o tri rady bližšie k vodičovi. Nebolo stelesnením krásy. To buclaté róm-ske dievča totiž nebolo vôbec pekné. Chcel som odvrátiť zrak a sledovať dve pekné tínedžerky, sediace napravo od nej, ale nepodarilo sa mi to. Možnože to bolo pre tie veľké populníkové okuliare, čo jej zakrývali väčšinu tváre. Možno to boli pehy, ktoré na nej pôsobili ako škoricca na kakaovom pudingu. Možno silnejšia postava, ktorá na rozdiel od vedľa sediacich slečien zapratala takmer celé sedadlo. A možno pre jej úsmev, čo odrazu osvetlil celý autobus. Akoby štrbavý, ale úprimný úsmev, čo odrazu na jej tvári zatienil aj samotné slnko. Pohľad na dievča, zabávajúce sa na kráse sobotného dňa, ma naplňal šťastím, zatiaľ čo pohľad na dve namyslene pôsobiace „dámy“, ktorých tváre zdobila „omietka“ z mejkapu a arogantný výraz, vo mne vyvolával chuť odvrátiť zrak.

Tri zastávky pred tou mojou usmievavou dievčou vstalo. Keď s náma-hou vystupovalo, obe pätnástky sa na ňu posmešne uškrnuli a pozreli sa na mňa. Sklamal som ich, neuškrňal som sa. Tá usmievavá bacuľka mi totiž veľmi spríjemnila deň.

JANO HARGAŠ
(TÍM č.2 2006/2007)

Gaudemus igitur ...

*Študentská spoločnosť
WOO DOO*

*Veľtrh
študentských spoločností (2000)*

*Učiteľský zbor
v šk. roku 2001/2002*

*... a teraz nová zostava v šk. rok
2002/2003*

Vítajte v Hoteli WINSTON

Štúrovo pero 2003

Vojna pokračuje

Ivo Ružić, ktorý s ťažkými zraneniami prežil útok nariadenej bomby v obchodnom centre Jadrans, vedel už niekoľko týždňov, že je na rade

2. december 2004

- výbuch v Jadrane zasiahol aj nás

MEX - HOTEL na výzve v Košiciach

Náš zákazník - náš plán

12. medzinárodný veľtrh
v Bratislave - Magic Eye

Magic Eye - 1. miesto
za najlepší stánok

Turistický krížok
na Malom Dunaji (2010)

Hospodársky týždeň
- Bašta Pajštún (2010)

Toto sa vyrábalo
v Bašte Pajštún

Olympiáda
z nemeckého jazyka (2010)

Diplom za 2. miesto
v krajskom kole SOČ

Ľubo a Renáta
- autori úspešnej SOČ-ky

Účtovanie v plnom prúde

Mladi účtovníci (2011)

Medzinárodný veľtrh
v Slovinsku

Deň narcisov (2011)

Aj takto nadobúdame
podnikateľské zručnosti

Naša reprezentácia vo volejbale
(obvodné kolo 2011)

Projekt Comenius v Barcelone

Ed Twin 2011

Ad revidendum 2021

V roku 2004 naše pani profesorky Nataša Soboličová a Tatiana Náglová (vtedy Ďurkovičová) zorganizovali pre študentov výlet do Chorvátska na ostrov Pag. Správu odtiaľ napísali dokonca vo veršoch.

Výlet na Pag

Veľa dní sme boli spolu,
nebolo to však na smolu,
mnohí ste sa zblížili, cestu k sebe našli ľahšie,
priateľstvo si upevnili, čo už môže byť len krajšie.

Počasie nám prialo, do kariet nám hralo.
Marcelovi sa pri sedme dobre podvádzalo.
Pre humor je stvorený, oči stále v strehu,
sľúbil začať diskotéku na jadranskom brehu.

Naša malá Nikolka poplietla si rolu,
vymenila dospelosť za materskú školu.
Tamto nechce, hento tiež, prekvapenie veľké,
žeby sa jej začnelo po farebnej telke?

Tamarka a Katarínka dospelé sú zase moc,
chlapcom zaspáť nedali niekedy aj celú noc.
Aj keď sme ich zamkynali a robili, čo sa dalo,
naše duo tvorivé dvere sťa zázračne otváralo.
Ľakať sa však netreba, vôbec nič sa nestalo,
naše mužstvo spanilé pre istotu zaspalo.
Športovanie v úpeku, večer vrava do noci,
po týždni sú zdolaní aj najlepši športovci.

Maťo, Maroš – bratia rodní, rozdielne sú povahy,
niečo ich však spája veru, majú driečne postavy.
Prvý najprv premýšľa a potom koná to, čo treba,
druhý zase rád rozpráva, iste pobaví aj teba.
Starali sa o nás vzorne, za to chlapci vďaka!

Michal – aj keď odinakial', pochvaľoval si to s nami,
rozvážny to šuhaj veru, príkladom bol pre všetkých,
daj nám vedieť, či už sedíš v radoch vysokoškolských.
Janka, Nad'ka – chlapcom stačia pod košom i vo vode.
Sú to skrátka správne baby, v každej chvíli v pohode.

Boris – naše veľké dieťa – s úsmevom si tyká,
na pláži sa priškvaruje, dobre ho to chytá.
Večer s Peťom modrookým odhaľujú chrbty,
na masáž sú baby dobré, len nie žiadne prehmaty.
Biliard sa im lepšie hráva, ak sú svaly pružné,
každá stávka zdoláva sa,
veď je v bare družne.

Ivanka je z celej triedy samučičká, sama,
odvaha jej nechýbala,
kamarátky nové mala,
úsmev na jej tvári žiari, je to mladá dáma.

Lenky naše – dve tu máme, dievčence sú milé,
pre nich voda, slnko, vzduch – najkrajšie sú chvíle.

A na záver nechali sme izbu číslo jedna,
Veronika, dve Lucky a naša „veget“- Monča.
Celý pobyt bol s vami veľmi – veľmi dobre,
nie nadarmo hodnotíme všetky na výborné.

Veľmi rady predložíme túto správu v škole,
komu sa to menej páči, skloní hlavu dole.
Chvíľa ticha k zamysleniu urobí však veľa...

Týždeň s vami prežitý bol mimoriadne krásny,
ste naši, my vás ľúbime, výsledok je jasný.

Vaša pedagogická menšina Nataša a Táňa

V autobuse Karosa na ceste domov niekde medzi
Chorvátskom a Maďarskom dňa 12. 6. 2004

P. s. Účastníci zájazdu boli s touto správou oboznámení okamžite po jej
vypracovaní, t.j. v neskorých nočných hodinách pred hraničným priechodom
Rajka. Námietky žiadne, diskusia sa nekonala.

(TÍM Č.1 2004/2005)

Obetuješ dobro za zlo?

(Na margo divadelnej hry Pokušenie napísanej na motívy románu Paula Coelhoa Démon a slečna Prymová v podaní Prešporského divadla)

Dňa 17. 3. 2009 sa v kultúrnom dome Ružinov objavila hromada stredoškolských študentov. Sadli si do divadelných kresiel s očakávaním, čo bude nasledovať. Scéna vyzerala prázdna, vynímalo sa iba biele plátno. Túto jediná kulisu po stlmení svetiel oživovali obrazy premietané videoprojekciou. Hudba naberala na hlasitosti, herečka začala tancovať...

„Nezabiješ!?” spytuje sa démonický Cudzinec dedinčanov žijúcich v pokojnom prostredí. Rozhodol sa ich vyrušiť svojou zaujímavou ponukou. Navonok veľmi prostou, niekto mal spáchať najhorší zločin, jedného spomedzi seba zabiť. Za to ho čakalo bohatstvo, akým mohol zachrániť nielen seba, ale i upadajúcu dedinu. Cudzinec bol ochotný venovať ľuďom obrovský majetok. Chcel zistiť hranice ľudskej empatie, úcty k životu a zároveň zmerať túžbu ľudí po moci. Potenciálnou obeťou sa mala stať Pomätená žena (často sa rozprávala so svojím mŕtvym

mužom), označia ju za zbytočnú. Všetci majú do nej strieľať, čím sa vina vraha jasne nepreukáže. No v snahe oklamať vlastné svedomie si ešte rozdelia medzi sebou slepé a ostré náboje. Kontrastnou postavou je mladá Slečna, ktorá našťastie zabráni tejto vražde, hoci sama zápasí s pokušením zlata a útekom do mesta...

„Klaňačka“. Opona sa zavrie. Študenti sa začnú dvíhať, keď sa znenazdajky spod plátna vynorí herečka, čo hrala Pomätenú. Celkom šok, keď k vám zrazu prehovorí postava ako obyčajný človek. Poďakovala sa pozornej (tej menšej) časti publika a opäť sa stratila z dohľadu.

Pri čokoláde s hercami

Po vyprázdnení sály sa náš redakčný tím z OA Nevädzovej vybral do šatne za premiérou - prvým rozhovorom s hercami. Príbeh o osade, ktorá stratila Boha z očí, sa nám osobne veľmi páčil. Cestou sme si ešte vychutnali pohľad z drevených dosiek, kde sa pred chvíľou hralo Pokušenie.

Bolo to zrejme vyčerpávajúce predstavenie...

Keď je hlučné publikum, tak sa naozaj nedá hrať. Človek sa sústreďí hlavne na to, aby prehlušil divákov. Niektoré repliky sme dnes cítili aj my. Keď niečo zahučíte, ak chcete súkromne povedať na javisku nejakú intímnejšiu vec. A nedá sa to zakričať, nechcete, ale už dopredu rozmyšľate nad tým, že... no, musíte, toto nebudú počuť.

A text v takom prostredí nezabúdate?

To sa nám našťastie ešte nestalo. Ale tak občas lížeme svetlo. (smiech)

(Herci sú už takmer poobliekani do civilu, keď vtom zavíta do šatne ďalšia dôležitá osoba. Vlasatý, v okuliaroch, s rožkom a jogurtom v ruke si

Šatňa pozostávala z typických stolíkov so zrkadlami a stoličkami, sedačkou a stolom. Hneď, ako sme prekročili prah tejto miestnosti, herci nás srdečne privítali. Vzájomne sme sa predstavili. So záujmom sa snažili zapamätať si naše mená a my sme v priamom prenose pozorovali premenu postáv z divadelnej hry na obyčajných ľudí. Zľava sa práve odličovala Slečna, v skutočnosti Elena Kolek-Spaskov, Farára hral Štefan Richtárech, Starostku a zároveň choreografku Júlia Horvátová, Pomätenú Judita Hansman a už prezlečený, pohodlne sediaci na gauči Cudzinec - Martin Hronský.

V šatni to rozhodne žilo. Skôr, ako sme sa ich stihli niečo opýtať, milo vypočúvali oni nás. Boli zvedaví, odkiaľ sme, čomu sa venujeme, či sa nám páčilo... Herci boli „ukecaní“, sršali vtipom i úsmevom aj napriek vyčerpanosti a miernemu hnevu.

sadá na sedačku – režisér a scenárista Ivan Blahút.)

Prečo ste si zvolili pre svoju hru práve Coelhoovho Démona a slečnu Prymovú ?

A prečo nie? (smiech)

Mnohí to zrejme nepochopili...

Všetko sú to základné témy rozprávky. Dobro a zlo. Ľudia vo vašom veku sú už tak veľmi vypnutí vnímať jednoduché veci, že ak sa s nimi stretnú, zdajú sa im ťažké.

A nakoniec my sme prišli len odozdváhať. Nepotrebuje prísť s tým, že to idete v hlave rozoberať. Stačí sa posadiť, dívať sa a nechať to na seba celé spustiť. Neriešiť. Cítiť. To je všetko. Nejaký ten pocit sa určite dostaví. Každý si v tom nájde, čo mu je blízke. Mali sme amerických divákov, ktorí od začiatku sedeli zaujatí až dokonca. To bolo vtedy veľmi príjemné. Predstavenie je robené tak, že aj keď človek nerozumie textu, obraz, hudba a tanec ho dokreslia. Snažíme sa diváka zaujať jedinečnosťou, nie účelovou jednoduchosťou bez hlbšieho významu a posolstva.

Ono je to asi o emocionálnej zrelosti...

Dobre, sú ľudia, čo to nechápu. Čo máme spraviť? Ísť o úroveň nižšie? Práve naopak. Ak ste to pochopili vy a možno ďalší dvaja v hľadisku, znamená to, že sa to dá. Ide to. Nám to vyhovuje. Ľudia sú zvyknutí na plytké

veci a treba ich posúvať smerom nahor. Rozširujeme obzory a zvyšujeme nároky. Nie dole. Verte tomu, že i na tých, čo sa dnes bavili a vyrušovali, to niečo zanechalo.

Mali ste aj nejakú špeciálnu prípravu?

Učili sme sa hlavne tancovať. V dnešnej dobe je herec, ktorý iba rozpráva, málo. Trošku sme sa teda pretransformovali na pohybové veci. Snažíme sa využívať hudbu a obrazy. Máme iný štýl, než je zvykom v slovenských divadlách, ako napríklad video-projekcie, kompilácia viacerých žánrov a spôsob javiskového stvárnenia tancom. Takže bolo čo skúšať.

Kolko vám teda trvalo nacvičiť, naskúšať toto predstavenie?

Tri mesiace a pol roka príprava na to, aby sa vôbec začalo. Nájsť ľudí, ktorí budú schopní spraviť, čo si ten-

*to náš režisérsky šialenec vymyslí.
(smiech)*

Skúša sa každý deň ? Ako potom vyzerá taký pracovný deň herca ?

Skúša sa každý deň, ale rešpektujeme prácu ostatných. Podľa toho, kto má kedy dabing, kto kedy točí a pod., sa spárujú aspoň tí ľudia, ktorí sú v určitých scénach spolu na javisku, aby sa mohlo skúšať do „aleluja“. Robíme kompaktné s hudobníkom aj s choreografom. Jednoducho, ak sa skúša, každý sa snaží prispôbiť v rámci svojich možností. Ešte záleží na tom, ako máme priestory, nemáme totiž vlastnú budú. Je to zložité. Každý deň je iný. Plne nabitý program väčšinou od rána do večera. Medzi skúšaním sa snažíte stíhať ďalšie roboty.

Prečo ste sa rozhodli pre toto povolanie?

Človek študuje a snaží sa dostať do druhej roly. Odovzdáva niečo ostatným. Je to veľmi pekná práca, ale „bohémsky“ život na voľnej nohe naberá časom iné obrátky. Dospejete, máte deti a prestáva to byť „sranda“. Musíte uživiť rodinu. Herec zrazu musí prijať aj veci, ktoré by nikdy nerobil, pretože sú absolútne nevhodnotné a k životu ich nepotrebuje. Musíte ich akceptovať – dostanete nejaké peniaze.

Asi neodporúčate túto prácu svojim deťom...

*Neodporúčame. Odhovárame. (smiech)
Naozaj to nie je jednoduché, i keď na druhej strane (hlboký nádych), ak to máte radi...*

(Herci nás ponúkli medzitým dobrou čokoládou: „Vezmite si. Nehanbite sa.“)

Od koľkých rokov hrávate?

Judita Hansman: *Keď som mala 20 rokov, ukradla som z knižnice papiere, ktoré pozývali na konkurz do malého amatérskeho divadla v Košiciach. Nechcela som, aby okrem mňa prišiel aj niekto iný. Nedošlo mi, že letáčky dodali aj do iných knižníc. (smiech) Nakoniec som sa tam nejakým spôsobom dostala. Po prvom predstavení za mnou prišiel jeden pán z prešovského divadla a zobral ma do veľkého divadla. Odtiaľ som išla na VŠMU ako 23-ročná vyslužená teta. (smiech) Mala som veľkú trému na skúškach. Mamina ma však ubezpečila, s prepáčením, že profesor „serie“ tiež. Nespravila dobre. Vždy, keď som sa naňho pozrela, hovorila som si: „Toto neprežijem.“ (smiech) V každom prípade, ak človek robí, lebo sa mu chce a s radosťou, nie je neskoro začať s čímkoľvek. Ide o pocit z toho.*

Kde sídlite? Kedy vzniklo divadlo?

Zatiaľ nemáme vlastnú scénu, tak sa prevažne orientujeme na zájazdovú činnosť. Bolo založené v roku 2003. Fungujeme na báze občianskeho združenia.

Prečo názov Prešporské divadlo?

Fú, to je kolektívny výmysel. Hľadali sme milión názvov, ale v tom čase sme mali názor, že pôjdeme cestou ľudovej. Tak preto ☺.

Čo keby sme sa chceli k vám pridať? Robíte aj konkurzy?

Priznáme sa, že nie. Nerobíme. Toto divadlo funguje na skúškach doobeda. Nemôžeme si teda zobrať niekoho z iných škôl ako umeleckých alebo prípadne už vyštudovaných, aby mohli chodiť na skúšky, kedy je potrebné. Stredoškolskí ľudia toho nie sú schopní.

Viete ako herci poriadne zakričať?

Aáááá

Vedia. A takto sme sa rozlúčili. Zo šatne sme odkráčali s novou vôňou. Ešte dlho sme ju potom cítili...

VERONIKA BÁŠTYOVÁ

(EXTRA(KT) č.3 2008/2009, KRÁTENÉ)

*Základný tím Slobody zvierat
- Paľo, Monika, Renátka*

hlavne na zvieratá, ktoré nás priamo obklopujú, čiže spoločenské, hospodárske a čiastočne laboratórne zvieratá. Zaoberáme sa viac-menej aj divo žijúcimi zvieratami, a to vtedy, keď spolupracujeme s inými organizáciami. V súčasnosti, to znamená posledné tri roky, máme rozrobených niekoľko veľkých projektov týkajúcich sa spoločenských zvierat, zlep-

Rozhovor s Monikou

4. októbra oslavujeme Deň zvierat. Rozhodli sme sa, počnúc aktuálnym číslom nášho časopisu, uverejňovať články o Slobode zvierat, aby sme tak aspoň trochu aj my pomohli tým, ktorí tiež našu pomoc potrebujú. Na úvod tejto tradície vám prinášame rozhovor s Monikou Ďurkovičovou. Nie je len dlhoročnou členkou a hovorkyňou Slobody zvierat, ale aj redaktorkou časopisu Precit. Dúfame, že vás jej úžasné poslanie pomáhať zvieratám a dožičiť im lepší život osloví.

Myslím, že veľa ľudí vie o slobode zvierat, ale nevie, čo všetko táto organizácia pre zvieratá robí. Čo je vlastne hlavnou úlohou Slobody zvierat?

Sloboda zvierat vznikla ako organizácia, ktorá sa zaoberá ochranou zvierat vo všeobecnosti. To znamená, že sa zaoberá všetkými témami, ktoré sa týkajú nášho spolužitia so zvieratami. V našej činnosti sme sa zamerali

šenia životných a chovných podmienok, výchovy a osvety detí a mládeže od materských škôl až po stredné školy. Špeciálnym projektom je Linka proti krutosti. Ide v ňom o riešenie problémov týrania zvierat.

Čo vás podnietilo k tomu, aby ste pomáhali?

Je to práca, ktorú považujem za užitočnú. Myslím si, že zvieratá naozaj pomoc potrebujú. Je však veľa ľudí, ktorí majú pocit, že treba uprednostniť človeka. Nemyslím si, že práca v tejto organizácii by znamenala, že neuprednostňujeme človeka. Dopracovali sme sa k tomu, že pomáhame zvieratám pomáhame aj ľuďom. Nedá sa povedať, čo je dôležitejšie. Veľa organizácií sa zaoberá mentálne postihnutými, starými a chorými ľuďmi. Na Slovensku existuje len jedna veľká organizácia typu Slobody zvierat.

Má každý v Slobode zvierat nejakú špeciálnu úlohu alebo pracujete spolu? Čo je vašou úlohou?

Členovia, ktorí tu pracujú, sú tím. Všetky programy, projekty a kampane sa tvoria v rámci tímovej spolupráce. Na druhej strane každý člen tímu má určitú špecifickú úlohu. Sú tu ľudia, ktorí sú koordinátori jednotlivých kampaní, je tu človek, ktorý sa zaoberá ekonomikou.

Čo sa týka mňa, ja som v podstate hovorca. Znamená to toľko, že sa zaoberám všetkým, čo vychádza ako nejaký imidž tejto organizácie smerom von. Mám na starosti komunikáciu s médiami, organizovanie tlačových konferencií, keď musíme informovať verejnosť o závažných udalostiach. Taktiež treba hľadať cesty komunikácie s verejnosťou. Takže vydávame časopis, množstvo rozličných informačných letákov, plagátov, brožúrok a máme vlastnú webovú stránku. Keď to zhrniem, za všetko, čo dáva určitú tvár tejto organizácii, som zodpovedný ja.

Spomenuli ste útulok. Kde sídli a aké programy sú jeho súčasťou?

Na Poliankach 8, to je na začiatku sídliska Dúbravka, v budove veterinárnej polikliniky. To je starý útulok, kde ešte zotrvávame, kým sa nám nepodarí dostať nový útulok, ktorý sa nachádza asi 200 m vyššie smerom k lesu. Momentálne máme okolo 130 zvierat. Tento počet je pohyblivý, pretože zvieratá neustále odchádzajú a pribúdajú. V tomto prípade je adopčný program jednou z kľúčových vecí, ktoré sme vlastne v Bratislave začali.

PRECIT

Naša hlavná filozofia je taká, že náš útulok nie je ako v západných krajinách, kam zvieratá prichádzajú dožiť. Je to v podstate karanténa, kde majú byť len určitú dobu. Je potrebné im nájsť nového majiteľa, dať im novú šancu na život. Choré zvieratá ošetrujeme. Máme tím ľudí, ktorý v súčasnosti pracuje v útulku. Súčasťou tímu sú traja veterinári a veterinárny technik. Chorých zvierat, ktoré k nám prichádzajú, je bohužiaľ väčšina, pretože keď sa zvieratá už niekoľko dní, môže prísť k nejakej nehode, môže byť podvyživené alebo zaparazitované. Vtedy zvieratá nevyhnutne potrebujú našu veterinárnu pomoc. Liečby a rôzne terapie sú vlastne hlavnou finančnou záťažou.

Financie získavate aj vlastnou činnosťou alebo vďaka sponzorským darom?

Priamo zarábať nie sme schopní a zvieratá samozrejme nepredávame. Dávame ich len na adopciu. To, čo sa platí, je len veterinárna starostlivosť a okrem toho si ten, kto pristúpi na adopciu, musí priniesť vôdžku, košík

a všet-
ko, čo kon-
krétne zvieraťko
potrebuje. Existuje-
me už trinásť rok a žijeme najmä vďaka
darom. To, že po toľkých rokoch stále
jestvujú ľudia, ktorí sú ochotní nás pod-
porovať, znamená, že táto práca naozaj
má zmysel nielen pre zvieratá, ale aj pre
ľudí. Každý si môže byť stopercentne
istý, že tieto peniaze neboli použité ni-
kde inde, pretože my tie peniaze nut-
ne potrebujeme pre konkrétnu prácu

na útulku. Neustále si utáhuje opas-
ky, aby sme mohli zabezpečiť prevádzku
útulku. Vážime si naozaj každú pomoc.

Aj deti, ktoré prídu venčiť zvieratá, aj
brigádnikov, ktorí pomáhajú pri práci.

Čo by ste chceli odkázať tým, ktorí tento rozhovor budú čítať?

Predovšetkým, ak niekto zviera má,
nech sa o neho dobre stará. Keď mám
niekoho rád, musím jeho potreby re-
špektovať. To by malo byť A až Z dob-
rého chovateľa. Ak niekto zvieraťko
nemá, to neznamená, že ten kontakt
je nemožný. Naše dvere sú vždy otvo-
rené. Pomôže nám a aj sám sebe. Ak
má niekto potrebu prispieť všeobecne
k zmene cez rôzne projekty a kampa-
ne k nášmu spoločenstvu so zvieratami,
pomoc je vždy vítaná. Každý z vás je
súčasťou určitej komunity, v ktorej
môže šíriť práve takéto poslanstvo.
Mnoho z vás má možno šancu oslo-
viť aj niekoho, kto by mohol finančne
prispieť alebo inak pomôcť, a preto je
treba o takýchto problémoch hovoriť.
Za každú malú aj veľkú pomoc sme
naozaj vďační, pretože ak nepomôže-
me zvieratám my, tak potom kto?

BRAŇO ZAJAČEK
(TÍM 2005/2006, KRÁTENÉ)

VŠETKÝM TÍMÁKOM ŽELÁM OKREM TALENTU
A INTELIGENCIE AJ VEĽA SÚCITU
S OSTATNÝMI ŽIVÝMI BYTOSŤAMI A
VEĽA RADOSTI ZO SPOLUŽITIA SO ZVIERATAMI ☺

Monča

V pomerne rýchlom čase sa mi podarilo narvať do nohavíc, umyť si zuby a spraviť niečo s tým vrabčím hniezdom na hlave. Cestou k dverám ešte hodím do tašky desiatu. Už sa aj obúvam. Len pre istotu sa ešte pozriem na hodinky. Trištvrte na osem. Už aj otváram dvere, keď ma zastihne úplne nepripravenú istá skutočnosť. Dnes je test z ekonomiky! Test z látky, čo leží v obývačke celkom nedotknutá už zo dva dni. Pomaly znova zatváram dvere. Chce to dáky plán.

Idem naspäť do svojej izby. Premýšľam... Večer dám bratovi napísať ospravedlnenku. Má škrabopis ako pravý doktor (učiteľka snáď nebude pochybovať o „pravosti“ dokladu). No ako ho poznám, určite to nebude zadarmo.

Nech je to naposledy alebo Radšej to neskúšajte...

(fejton)

Streda. Zvoní budík a neodkladne sa ma snaží vyhnúť z postele. Pozriem sa na hodinky, ktoré hlásia len pol šiestej ráno. Vypnem budík, lebo ten zvuk mi stále viac a viac rezonuje v hlave. Znova položím hlavu na tie nadýchané vankúše. „Ešte chvíľku,“ poviem si. Keď sa znova zobudím, budík nezvoní, čo je veľmi divné. Pozriem sa na hodinky a tie teraz hlásia už pol ôsmej. Rýchlosťou blesku vyleziem z postele a bez ladu a skladu začnem prehadzovať svoje oblečenie v snahe nájsť niečo na seba.

Zvážim pre a proti a nakoniec predsa len zostanem doma.

Aby som sa cítila menej previnilá, začnem si upratovať izbu. Do pol hodiny je izba tip-top, takže sa môžem vrhnúť na ekonomiku, nech dobehnem, čo som tak hlúpo odkladala na poslednú chvíľu. Už sa učím skoro dve hodiny, keď zachytím štrngot kľúčov. Zaleziem pod stôl v nádeji, že sa rodič nebude veľmi rozhliadať po mojej izbe. Zrazu sa dvere izby otvoria a v nich hlava môjho brata. „Čo tu ten

robiť?" pomyslí si, ale som zvedavá, tak ešte zo svojej skrýše nevyjdem. Pozorujem ho, ako prehliada priestor pod vankúšmi na mojej posteli, keď zrazu vyťahuje ružovučkú knižôčku. Môj denníček! Začal si v ňom listovať, a to som už od hnevu nevydržala. „Čo si myslíš, že akože robíš?“ hrozivým hlasom som mu šepkala do ucha. Vyskočil dobrého pol metra, ako som ho prekvapila. Svoj hnev som však hneď stlmila, keďže som potrebovala jeho pomoc. Až mu to došlo, rozlial sa mu po tvári zlomyseľný úškrn. „Aaa, otekovo malé dievčatko chodí poza školu?“ s úškrnom poznamenal. „Dobre, napíšem ti tú ospravedlnenku, ale nech je to naposledy.“

Vrátila som sa k učeniu. Neubehla ani pol hodina, keď som počula, ako sa otáča kľúč v zámke. Ako som znovu

letela pod stôl, stihla som si zo stola ešte schmatnúť nedolúštené sudoku s pentelkou. Toto bude na dlhšie...

Bol to otec. Klopkanie jeho lakoviek poznám na diaľku. Asi sa prišiel najesť. Bol čas obeda a otec pracoval neďaleko domu. Trpezlivo som čakala a lúštila sudoku. Asi po pol hodinke som počula znovu klapnúť dvere. Už som na nič nečakala, ďalšieho návštevníka by som už asi psychicky nevládla. Obliekla som sa a vyrazila za kamarátkou, ktorá bývala práve najbližšie. Potrebovala som bezpečný úkryt i objasniť niektoré pojmy z ekonomiky. Ani som si neuvedomila, že vyučovanie už skončilo. Ako som prechádzala cez cestu, zrazu len vidím, ako ma míňa auto našej triednej učiteľky. Pevne dúfam, že si ma pri šoférovaní nevšimla.

Večer som svojím typickým spôsobom rozrazila dvere, aby naši vedeli, že som konečne prišla domov. Rýchlo si ešte nachystám tašku na ďalší deň a pôjdem spať, na nič viac sa po tak vyčerpávajúcom dni asi aj tak nezmôžem.

Ráno znovu zvoní budík a hodiny oznamujú pol šiestej ráno. Štvrtok. S trhnutím vstanem z postele... Dnes má byť veľká písomka z účtovníctva! „Asi budem musieť brata popýtať, aby k včerajšiemu dátumu pripísal aj ten dnešný," pomyslí si smutne.....

PETRA BAJNEROVÁ (3.B)

V Austrálii skáče kengura a každých pár metrov sa musí zastaviť, pretože jej z vaku vykukne malý tučniačik a vracia. Na južnom póle sedí medzi nohami pani tučniakovej malá kengurka, šialene sa trasie od zimy a hovorí: „Hlúpe výmenné pobyty!“

„Dobrý deň! Prosím si kilo pomarančov.“
„Budete si ich želať aj zabalit?“
„Nie! Budem si ich kotúľať až domov!“

Viete, aký bude rozdiel medzi Američanmi a mliekom, keď ich zavriete do izolovanej miestnosti?
Mlieko si po čase vytvorí vlastnú kultúru.

Viete, kedy je človeku najlepšie samému?
Keď dedí...

Dvaja pacienti navštívia dve rôzne lekárske kliniky s rovnakou sťažnosťou. Obaja majú poruchu chôdze a zdá sa, že potrebujú náhradu bedrového kĺbu. Prvý pacient je vyšetrený počas hodiny, je zroentgenovaný v rovnaký deň a rezervovaný na operáciu na nasledujúci týždeň. Druhý navštívi rodinného lekára po tom, čo čakal 3 týždne na termín, potom čaká 8 týždňov na špecialistu, potom dostane röntgen, ktorý je preskúmaný o ďalší týždeň a konečne má svoju operáciu naplánovanú o ďalší mesiac. Prečo také rozdielne zaobchádzanie s dvomi pacientmi?
Prvý z nich je zlatý retriever.
Druhý dôchodca.

Dedko si po ošetrení u lekára pochvaľuje: „Pán doktor, vy máte zázračné ruky. Pár pohybov a tá strašná bolesť medzi lopatkami je fuč.“
„No veru,“ odvetí doktor. „Mali ste prekrútené traky, dedko.“

Elenka chytí lienku a pýta sa: „Mama, ona rozumie, o čom sa rozprávame?“
„Myslím, že nie.“
„Tak to ju teda čaká dlhý výcvik.“

Večer v postieľke pri uspávaní matka silno vystíska synčeka: „Pozri, Maťko, ako veľmi ťa ľúbim. A ty ma ako ľúbiš?“
Maťko natiahne rúčku a ukáže pod okno: „Ja ťa ľúbim až po radiátor.“

